

ת"ד 137/09 - מדינת ישראל נגד בלומה אוחנה

בית משפט השלום לטעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 137/09-19 מדינת ישראל נ' אוחנה
בפני כבוד השופטת מגי כהן

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
בלומה אוחנה
הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפי ביום 18.9.2029 סמוך לשעה 10:45 הנהga במושב רינתיה ברחוב האורנים מכון כלילי מערב לכון כלילי מזרח ברכב פרטี้ מסוג "טויוטה" מר. 12218801 (להלן: **רכב הנאשנת**)

באותה העת נסע ברחוב החרוב אל מול נסיעת הנאשנת, רכב מסוג רובר מר. 22996532 (להלן: **רכב המעורב**) בעודיה בנסיעה לרחוב החרוב, ביצעה הנאשנת פניה ימינה, חסמה את דרך נסיעת הרכב המעורב.

הנאשנת הנהגה בחוסר זהירות בכך שביצעה פניה ימינה מבלי לנתקות באמצעות הדורותים כדי לא להפריע או לסכן עובי דרכו, חסמה דרך נסיעת הרכב המעורב וגרמה להתנגשות.

כתוצאה מהפגיעה נחללה הנאשנת וכלי הרכב המעורבים בתאונת נזקון.

הוראות החקיקון:

- אי שמירה על הימין בדרכ צרה - עבירה לפי תקנה 46 א לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961
- התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961
- נהגת בחוסר זהירות - עבירה לפי תקנה 21 ג לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961

הכפירה:

הנאשנת מודה בנהיגתה ובפעולות. כופרת באשמה וטוונת כי מדובר ברחוב צר, כאשר מצד ימין של הרחוב חונים מכוניות, הרכב המעורב לא חיכה, לא נסע בנטייב והוא זה שפגע ברכבה.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו לפי הסדר:

עת/3 מנחם מסורי- בוחן תאונות דרכים, באמצעותו הוגש: הودעת הנאשמת תחת זהירה **ת/1**, הסקיצה **ת/2**

סיפור כי מדובר בתיק הצמדה, חקר את הנאשمت אשר הסבירה לו כיוני נסיעה, מיקומם של הרכבים ומקום התאונה.

עת/2 יונתן נגר - משרת ביחידת בוחנים שרון, גבה עדות מנהג הרכב המעורב, באמצעותו הוגש **תצ"א ת/3**, סט של 7 תמונות **ת/4**. חזר על כך שמדובר בתיק הצמדה.

עת/1 יצחק גריין- נהג הרכב המעורב סיפור שכאשר הגיע כמעט לצומת בנסיעה ישר, בא מולו אותו והוא בלם.

הוסיף כי מדובר ברחוב קטן, הכביש דו סטרוי שיש נתיב לכל כיוון, הצד ממול תמיד חונים בו מכוניות, היה ד"ח חסום ואוי אפשר להיכנס שני מכוניות, שהנאשמת כנראה עשתה סיבוב גדול, נכנסה לנטייבו וכתווצאה מכך נתקעה בצד הקדמי והוא בשמאל קדמי.

העד הוסיף כי האט להתקון לעצירה כך שלא יוכל להיות שנגע מהר.
עוד סיפור כי הנאשמת אמרה כי בעלה הגיע בעוד כשעה ולכן הוא קרא לאשתו.

הוגש בהסכמה:

מסמכים רפואיים ת/5.

פרשת ההגנה:

הנאשמת שבחרה להעיד- הגישה תמונות **ג/1**.

הנאשמת סיפרה כי מכירה את המקום, ביום התאונה נסעה במהירות של כ- 5 קמ"ש ברחוב האוונים מכיוון מערב בכוכנתה לפנות ימינה לרחוב החרובים כדי לפנות את הדרך במקרה הצורך.

ראתה רכב מגיע ממול ונכנס בה בעוצמה, ננעלה ברכב, הנהג המעורב אמר לה לצאת למסור לו פרטים מסוים שהוא מ马上 לתקן את הילדים ואם לא הוא יסע.

לאחר שיצאה מהרכב התקשרה למטריה, לא הייתה זקופה לאمبולנס וביתה לקחה אותה למרכז הרפואי. ציינה כי הנהג המעורב נסע ולאחר מכן הגיע אשתו.

הנאשמת סימנה על **ג/1** את מיקומו של רכבה בזומת בעת ההתנגשות.

עה אורן ביטון- מומחה מטעם ההגנה, ערך חוות דעת **ג/2**.

לצורך הכנת חוות הדעת, צילם את המקום, ערך מדידות.

הגיע למסקנה כי הנהג המעורב הוא זה שסתה לנטייב נסיעת הנאשמת, לא שמר על הימין בדרך צרה ואף

פגע ברכב הנאשפת שהיה במצב עמידה.

המומחה קבע כי הפגיעה ברכב הנאשפת תחיל - 23 סנטימטרים מקצתו הימני ומעבר צידו השמאלי של רכב המערב, הפגיעה ברכב המערב מתחילה - 47 סנטימטרים מקצתו השמאלי של הרכב, רוחב קו העצירה בכיוון נסיעת הרכב המערב 306 סנטימטרים, רוחב רכב המערב 207 סנטימטרים, מקום עצירת הרכב הנאשפת הינו - 60 סנטימטר פנימה לתוכו העצירה לכיוון נסיעת הרכב המערב. כך שהיה לרכב המערב 246 סנטימטרים בין רכב הנאשפת לבין המדרכה לצידו הימני שלו לעبور מבלי לגרום לתאונה.

עוד קבע המומחה כי הרכב המערב אשר שוקל כפול מרכב הנאשפת דחף את רכבה לאחור שמאלה כך שמקום עצירת רכבה של הנאשפת כפי שעולה מהתמונה הינו לאחר שנדחף לאחור והוסט שמאלה. למסקנה זו הגיע כי נפתחו כיריות האויר המלמדת על תנועה צדית של רכב הנאשפת בעקבות הפגיעה בו, מكيفול לוחית הרישוי ברכב הנאשפת ומסימני המריחה בכביש (ניתן לראות בקושי רב את הסימנים בתמונה (ראה נ/1 - נ/2 ע' 8 לוחות דעת ופרוטוקול ע' 25 ש' 21-23).

ההגנה הגישה:

חוות דעת השמאלי ניסן גושן נ/3

חוות דעת השמאלי מזור יצחק נ/4

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי התביעה, את הנאשפת ואת המומחה מטעם ההגנה, התרשםתי מהופעתם בפניי ובחנתי את הריאות שהוגשו, שוכנעתי כי התביעה הוכיחה מעלה לכל ספק סביר שהנאשפת עברה את העברות המיוחסות לה בכתב האישום ואנמק:

אין מחלוקת בניהga, בזמן, במקום, בתאונה, שמדובר ברחוב צר בעל נתיב נסעה אחד לכל כיוון ללא קו מקווקו המפheid ביניהם, בקיום קו עצירה בנתיבו של הרכב המערב, בכיוון נסיעת הנאשפת והנהג המערב, בנסיבות התאונה ובנסיבות שנגמרו.

המחלוקות העיקריות הינה האם הנאשפת והנהג המערב נהגו בזיהירות ובהתקام לתקנה 46 (א) לתקנות התעבורה וכי מהם סטה לנטייב הנגדי ובכך גרם לתאונה.

תקנה 46(א) לתקנות התעבורה מסדרה כיצד על הנהגים לנגן דרך צרה:

"**שני כל רכב הבאים מכיוונים נגדים בכביש שאיןו רחוב במידה מסוימת למעבר חופשי של שנייה, יפחיתו הנהגים ברכב את מהירות נסיעתם ונסייעו את רכבם ככל האפשר לשפט הכביש ולפי הצורך אף מעבר לשפט הכביש, עד כדי בטחון מפני התנגשות".**

עת/2 ועת/2 ביצעו פעולות חקירה בתיק וציינו כימדובר בתיק הצמדה שבו הבדיקות אינם יורדים לשטח.

מהירות נסיעת הרכבים:

לא הובאו בפני נתונים אובייקטיביים ומהירות נסיעת הרכבים למעט עדותם של הנאשפת ועת/1.

הנאשפת מסרה כי נהגה במהירות נמוכה (**ת/1** ש' 9) ובחקירה בפני מסרה:

"...הגעתי במהירות של אולי 5 קמ"ש מתק כוונה אם בא רכב ממול שאוכל לפנות את הדרך כי זו אני. ברגע שהתחלתי את הפניה ימינה שאי אפשר לhattakdm בלי לנסוע על מינימום ומהמינום זה באמת מינימום..." (ע' 20 ש' 5-3).

וביחס למהירות נסיעת הרכב המערוב טענה כי הוא הגיע במהירות (**ת/1** ש' 11).

אולם בחקירה בפני מסרה :

"לא יכולתי לאמוד את המהירות שהוא נסע" (ע' 20 ש' 7).

ספק בלבבי אם הנאשפת הבחינה במהירות נסיעת הרכב המערוב כי היא הבחינה ברכב המערוב רק ברגע שביצעה פניה (ע' 21 ש' 9-8) עת קرتה התאונה. כמו כן מסרה:

"... תראה, הדבר הזה קרה מהר ככלום זמן, קשה לי לשחזר לבדוק את השניות של לפני, תוך כדי ואחריו. אם פניתי ימינה באפס מהירות והייתה לי כוונה להסתכל ועשיתי את זה, זה תוך כדי הפניה" (ע' 21 ש' 19-17).

כך שעל פי עדותה אני יכולה לסמוך על הנאשפת בעניין זה.

ועת/1 מסר:

"לא נסעת מהר. זה רחוב מאד קטן וגם הייתי מטרים ספורים לפני הצומת שכבר האטי לתוכנן לעצירה אז לא יכול להיות שהייתי במהירות זהה." (ע' 7 ש' 19-20)

עדותם של עת/1 הגיונית ותואמת את תנאי הכביש ועדותה של הנאשפת כי אי אפשר לhattakdm מבלי לנסוע במינימום מהירות.

על כן קובעת כי הן הנאשפת והן הרכב המערוב נסעו במהירות מתאימה ובהתחשב בתנאי הדרך .

czmudot_lshfat_hkbeish - הسطיטה

معدותה של הנאשפת ועת/1 עולה כי נתיב נסיעתה של הנאשפת לא היה פניו באופן מלא כי החנו רכבים לצד ימין. ביחס לנגging המערוב לא הועלתה כל טענה כי נתיבו לא היה פניו.

הנאשפת מסרה בהודעתה במשטרה **ת/1** כי מכירה את האזור, יודעת כי בנתיב נסיעתה חונים רכבים באדמה לבן, לקחה בחשבון שיבאו מכוניות מהנטיב הנגדי, התחילה את הפניה וראתה רכב שבא ממול, נעמדה מתוך כוונה לחזור אחורה כדי לפנות לו את הדרך שהרכב יוכל לעבור אולם לא הספיקה לבצע את הרוורס והוא נכנס בה(ש' 12-7).

הנאשפת אף נשאלה:

"ש. באיזה נתיב הנסעה אירעה התאונה?

ת. בדיק באמצעות" (ש' 44-45).

"ש. כאשר פנית ימינה לרוחב החרוב באיזה נתיב נסעת?

ת. חצי ימני וחצי שמالي, בغالל הרכבים בחנו בנתיב הנסעה שלו" (ש' 46-47).
ש. "א שפטית מנתיב נסעה שלך כדי לעקוף את הרכבים החונים בנתיב נסיעתך?
ת. נכון, אין אופציה אחרת" (ש' 48-49).
ש. אני אומר לך שאת סטיית מנתיב נסיעתך לניב הנגדי וגרמת לתאונת, תגובתך?
ת. אני סטייתי מעט זה נכון אבל לא גרמתי לתאונת בגלל שם הוא רואה אותו ומבחן בזה שאינו
עומדת אז הוא היה עוזר או מצליח לעבור מצד ימין" (ש' 50-52).

מעודתה במשטרה עולה כי היא זאת שלא שמרה על הימין וסתמה לניב נסיעת הרכב המעורב.
בחקירה בפני הנואשת אישרה כי פונתה ימינה כי בנתיב שלה חנו מכוניות (ע' 18 ש' 27-28) ואולם בנגוד
לחקרתה במשטרה העידה כי לפני הפניה, בפניה ובכינסה לניב שמרה כל הזמן על הימין (ע' 22 ש' 13-8).

ש. "נכון, באיזה נתיב קرتה התאונת?"

ת. לדעתך כמהן יכולה לניב הימני" (ע' 22 ש' 16-17)

ש. "כך קרתת התאונת הרכב שלך היה במלואו לניב הימני?
ת. להערכתך כן. להערכתך אני לא..." (ע' 22 ש' 20-21).

ניסיונה של הנואשת לשנות את גרסתה לא צלחו כי לאחר مكان חזרה לגרסתה המקורי שמסירה במשטרה :

"ש. אם הייתה בנתיב הימני ונכנסת לניב הימני, אז איפה קרתת התאונת?"

ת. אתה מתעלם מזה שעמדו שם מכוניות ולא יכולתי להמשיך את הנסעה הצד ימין" (ע' 22 ש'
15-16).

"ש. אני מפנה לשורה 47 ואני מזכיר לך: חצי ימני וחצי שמالي בغالל הרכבים שלנו...
ת. אני פניתי בנתיב הימני. מיד עם הסיבוב נראה שטיפה לקחת לכיוון שמאל בغالל הרכבים שלנו.
זה הדברים שקורט תוך כדי" (ע' 22 ש' 30-32).

אין לנואשת הסבר לסתירה בין עדותה במשטרה ובין העדות בבית משפט (ע' 22 ש' 24-25) בכל אופן
מעודתה עולה בבהירות כי בפני היא נכנסה אל תוך נתיב נסיעתו של הרכב המעורב גם אם היא לא מבינה
את המונחים הללו (ע' 23 ש' 12-4).

ניתן למצוא חיזוק לסתירתה של הנואשת בהתייחסותה לתמונה נ/1 כאשר אישרה את מקום רכבתה בכביש
לאחר ההתנגשות ומההתמונות נוספות שצורפו לתיק המומחה.
הנאשת טוענת כי רכבת הוסט כתוצאה מההתנגשות.

(מדגימה על מכוניות) "לצורך העניין אם אני באה משמאלי לו, הוא היה פה, אני הרגשתי את הרכב
נדחף שמאליה. זה הפינה הימני של האוטו שלו" (ע' 15 ש' 17-18).

"הוא הסיט (הסיט) אותו. אני הרגשתי את האוטו זו ולפי התמונה זה המקום שהוא היזז אותו. אם
אתה נותן רכב ישר ונוחן לו מכח הצד ימין, הוא זו" (ע' 17 ש' 13-12).

מעיון בתמונה, עדותה וחווות דעת המומחה (**ג/1** - **ג/2**) עולה כי רכבה של הנואשת נמצא בנתיב נסיעתו של הרכב המעורב בשים לב לו עזירה בנתיב רכב המעורב ואם אין לטובה כי הרכב הוסט אחורה כתוצאה מההתנגשות, המסקנה המתבקשת כי רכבה היה עוד יותר בieur נתיב הרכב המעורב כי לגרסתה רכבה היה באלבsson בתחילת תקופה של הפניה (ע' 21 ש' 15-12) ולטענה התאונה קרתה תוך כדי הסיבוב:

"ש. איפה התאונה קרתה, מאחוריו הרכבים.

ת. תוך כדי הסיבוב" (ע' 24 ש' 10-11).

מלל המקובץ עולה כי הנואשת לא נהגה בצהירות כי פנמה ימינה כאשר שדה ראייה חסום ע"י המכוניות שעמדו על אבן שפה:

"הו מספר מכוניות שעמדו על אבן שפה אדום לבן וחסמו לי את שדה הראייה עד אשר הגעת לתחילה הפניה" (ש' 32-33).

מעודתה של הנואשת הן במשטרת והן בפני מהתומות שהוגשו עולה גם באופן ברור כי היא לא נצמדה לימי כי חנו שם רכבים, ומלכתחילה סטתה ונכנסה לנטיב רכב המעורב תוך כדי הפניה ורק אז הבחינה ברכבה המעורב הקרוב (ע' 21 ש' 11-8) כי שדה הראייה היה חסום.

בנושא לחו"ד המומחה מטעם ההגנה ומסקנותו כי :

"ניתן לקבוע בוודאות כי נהג רכב ה"רובר" הוא זה אשר סטה לעבר נתיב נסיעתה של נהגת הרכב ה"טויוטה", לא שמר על הימין בדרכן צרה ואף פגע ברכב ה"טויוטה" שהוא במצב עמידה".

הנני קובעת כי קביעתו שגوية, לא מבוססת עובדיית וסורתה את עצמה, על כן אין בידי לקבללה מהניסיוקים הבאים:

טענתו כי הנהג המעורב הוא זה שסיטה לנטיבה של הנואשת סורתה את גרסתה של הנואשת שהיא זאת שסיטה. יתרה מכך אין מחלוקת כי נתיבה של הנואשת היה חסום על ידי מכוניות שנחו לצד עד כדי שרכבה שהוא קטן מהרכב המעורב נכנס לנטיבו של הנהג המעורב, אין למומחה הסבר כיצד הרכב המעורב שהוא גדול וכבד יותר יכול היה לנסוע בנתיביה.

בתמונה **ג/1** רואים את מיקום עצירת רכב הנואשת לאחר שלטungan המומחה נדחף לאחור כתוצאה מההתנגשות, אלא שבתמונה רואים את רכבה של הנואשת פונה באלבסון ונכנס לנטיב רכב המעורב תוך שחזה את קו העזרה לכיוון נסיעתו של הרכב המעורב וזאת לאחר שנדחפה לאחור כך שבעת ההתנגשות היא הייתה עוד יותר עמוקה בieur הנתיב הנגדי כי היא פנתה באלבסון.

המומחה טען כי מצא סימנים על הקיש המעידים על דחיפת הרכב לאחור אולם לא ידע לקבוע כמה סנטימטרים היא נדחפה לאחור(ע' 33 ש' 14-15), כמה ס"מ הרכב הוסט שמאליה(ע' 33 ש' 16-17), לא בדק את החיכוך (ע' 33 ש' 26) ואישר כי בקשרו ניתן לראות את המריחה מהתמונה הכללית(ע' 32 ש' 3-3).

על פי החישובים שערך המומחה ביחס למיקומם ואורך הנזקים ברכבים המעורבים, הנואשת נכנסה אל נתיב הרכב המעורב כ-60 סנטימטרים . אומר מיד כי בקביעתו מאשר המומחה את סטייתה של הנואשת לנטיב הנגדי. בנוסף ה- 60 סנטימטרים נמדד על פי התמונה, קרי, במקום עצירת הרכב לאחור שהוסט לאחור ולא במקום ההתנגשות, כך שתנותן זה שגוי וכתוצאה לכך גם חישוב המרחק של הרכב המעורב לאבן שפת המדרכה

שגוי ואמור להיות קטן מ- 39 סנטימטרים .

באשר לטענת הגנה כי מדובר בתיק הצמדה והבוחן לא הגיע לזרת התאונה, אין חולקין על כר, יש לבדוק האם עובדה זו מהוות מחדל חקירה .

בנושא זה אזכיר את ע"פ 5741/98 **עובד עלי נ' מדינת ישראל** , שם נקבע:

"**במשפט פלילי השאלה שבעפני בית המשפט היא, לא אם אפשר וראוי היה לעשות עוד צעדי חקירה אלה או אחרים, אלא אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר.**"

ע"פ 2842/20 נוי קלדרון נ' מדינת ישראל קבע כב' הש' ג'ובראן:

"**מطبع הדברים, חקירת המשטרה אינה מושלמת לעולם ומוגבלת היא במשאביהם. נכון הוא כי המטרה שצרכאה לעמוד לנגד החוקרם היא חקר האמת...הקביעה כי התקיימו מחדלי חקירה בעניינו של פלוני אינה מביאה באופן אוטומטי לדיכוי. בכל מקרה ומרקם מעיריך בית המשפט באופן פרטני את השפעתם והשלכותיהם של מחדלי החקירה.**"

הן לנשمة והן לנаг המעורב ניתנה ההזדמנות למסור גרסתם, למסור תМОנות של האירוע , לסמך את הנזודות הרלבנטיות על הטע"א. ב"כ הנשمة לא הציע באיזה אופן אי הגעת הבוחן לזרה פגעה בראיות ובהגנתה של הנשمة.

כך שגם אם מדובר במחדל חקירה אין בו כדי לפגום בראיות הנסיבות או לפגוע בהגנתה של הנשمة.

הוסיף כי לא מצאתי לאור נסיבות התקיק והוכחות שהובאו בפניי ממש בטענת ב"כ הנשمة כי אין קוו מקוווקו המפריד בין שני הנתיבים, מכיוון שאין מחלוקת בין הצדדים בקיומן של שני נתיבים. מה גם שבנתיב נסיעת הרכב המעורב קיים קו התוחם את נתיבו.

מכל הנימוקים הנ"ל מצאתי כי הנסיבות הוכיחה מעלה לכל ספק סביר שהנשمة עברה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום. על כן מצאתי לקבל את גרסת הנסיבות, ולהרשיע את הנשمة בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' סיון תשפ"א, 13 Mai 2021, במעמד הצדדים